

خیلواکی

استقلال

www.esteqaal.net

پنجشنبه ۰۷ اکتوبر ۲۰۲۱

فریده نوری

افغانستان

حکومت مذهبی طالبان باز هم به نقایص قدیمی یا کهنه شان

مواجه می باشد

منبع: اخبار لو ماند (Le Monde)

خبرنگار: جک فولورو (Jacques Follorou)

تاریخ: ۰۶،۱۰،۲۰۲۱

مترجم: فریده نوری

تحلیل:

به نظر نمی رسد که حکمروایان نو کابل، سختگیری های شان را

به نفع مصالحه و برقراری حد اعتدال ترک کنند

مستحکم و یکدنده به ضرب المثل شان، که می گویند «شما ساعت دارید، ما وقت داریم»، به آن ها اجازه داد که اردوی امریکا را شکست بدهند. طالبان شک ندارند که بالاخره دوباره به قدرت رسیدن شان را بالای دنیا تحمیل می کنند. از زمان سقوط کابل به تاریخ پانزدهم آگست نشان دادن مقاومت از طرف جامعه بین المللی بر حسب تفکر آن ها، بی انصافی و تعرض به حاکمیت شان می باشد.

چنین معلوم می شود که هیچ چیز نمی تواند ملامت های افغان را از تصامیم شان منصرف سازد. نه فاجعه انسانی که کشور را تهدید می کند، نه خطر اقتصادی، نه این که جامعه بین المللی از نظر دیپلماتیک به رسمیت شناختن رژیم شان را رد نموده است، و نه هم فشار ممالک دوست شان.

دین سالاری به شیوه افغانی آهسته آهسته چهره خود را نمایان می سازد.

انتقادات شدید که در هفته های اول تمرین نمودن قدرت شان به آن ها وارد گردید، بالای رژیم طالبان بی تأثیر ماند. به نظر آن ها منجمد ساختن سرمایه بانک مرکزی افغانستان در امریکا، مانند گذاشتن شرایط برای کمک های بشری و رعایت به حقوق بشر، مداخله خارجی ها در امور افغانستان محسوب می شود.

طالبان فکر می کنند که آن ها از اشتباهات قبلی خود، در زمانی که القاعده را در کشور جا داده بودند و ارتباطات شان با بقیه دنیا از طریق پاکستان صورت می گرفت، آموخته اند.

همه کارکنان دولت قبلی را عفو نمودند، و ادعا دارند که این مرتبه دختر ها می توانند به مکتب بروند لکن تحت شرایط، و خانم ها هم می توانند تحت شرایط کار کنند. بالاخره آن ها یک دید وسیع تر از دنیا از برکت ارتباطات شان با پایتخت های ممالک خارجی در این ده سال اخیر دارند.

آیا طالبان مهارت خود را با پیشبردن گفت و گو هایی دوجانبه در دوحه با امریکا نشان ندادند، و در آن موعد شان را تحمیل نمودند؟

از وزیر سپورت طالبان رستم زی در اواسط سپتامبر در کابل در مورد پیروزی شان پرسیده شد، رستم زی تشریح داد: «خوشی حقیقی، ۲۹ فبروری ۲۰۲۰ بود، هنگامی که توافق نامه خروج اردوی امریکا در دوحه با امریکا امضاء شد، در همان وقت بود که ما واقعاً یگانه رقیب خود امریکا را مغلوب نمودیم. ما نشان دادیم که ما سیاست را نیز مانند جنگ می توانیم خوب بازی کنیم. بعداً بسیار مشکل نبود که رژیم مزدور را که در کابل مانده بود سقوط بدهیم.»

از طرف دیگر شک در موضوع خود مختاری و آزادی عمل در تصامیم شان نسبت به پاکستان که مدت بیست سال آن ها را پناه داده بود، موجود است، و این شک با آمدن پیروزمندان رئیس استخبارات نظامی پاکستان به کابل، چند روز بعد از کامیابی طالبان تقویت گردید.

اما وقتی صدراعظم پاکستان، عمران خان، در اواسط سپتامبر خاطر نشان ساخت که وی آرزو دارد که در دولت طالبان تمام احزاب سیاسی کشور حضور داشته باشد، سبب غضب طالبان گردید، و محمد مبین به عمران خان چنین جواب دندان شکن داد: «ما به هیچ کس اجازه نمی دهیم که به ما یک دولت همه شمول را توصیه نماید.»

به استناد بیست سال در خفا زندگی کردن تحریک شان، ملا های افغان می گویند که ایشان بسیار زود قربانی قضاوت می باشند.

بر عکس قضاوت نمودن پیش از پیش در مورد آن ها، تحریک طالبان بیسواد نبوده و دارای تعداد زیاد کدر های تعلیم یافته می باشند.

تعداد و اندازه نفوذ این اردوی نامعلوم در جامعه افغانی هنوز معلوم نیست، حتی مناطقی که در ساحه نفوذ طالبان قرار ندارد نیز تعداد حضور شان در آن جا ها نا معلوم است.

داکتران، انجیران، شاگردان و حتی کارکنان دولت در خفا برای تحریک کار می کردند. امروز همه شان در خدمت کشور اند، اما تعداد شان نظر به احتیاجات یک مملکتی که سی و پنج - سی و هشت میلیون نفوس دارد کافی نیست، در حالیکه تعداد زیاد افغان های با تجربه و لایق کشور را ترک کرده و یک خالیگاه بزرگ به جا گذاشته اند.

طالبان می کوشند تا یک تصویر خوب از خود نشان بدهند:

علی رغم اعلامیه شان که آرزومند تطبیق یک دید روشن و باز برای جامعه می باشد، افکار طالبان به دور احکام دینی، ملیتگرایی و یک فرهنگ سنتی دهاتی سازمان دهی گردیده است.

قبل از این که دوباره چرخ دولت را بکار بیندازند، و به همکاری کشور های بین المللی و کمک های عاجل حق اولیت دهند، اولتر از همه شروع به تشکیلات دوباره اجتماعی قرار احکام دین اسلام شدند.

بعد از هفدهم سپتامبر، به نوشتن اولین نسخه قانون اساسی آینده آغاز کردند، که قرار ماده اول آن : «تهداب قوانین و سیاست بالای فق حنفی گذاشته شده است»، که در بین چهار مکتب دینی اسلام، قدیم ترین آن می باشد.

نگران از این که از خود یک تصویر خوب ارائه نمایند، به تاریخ بیست و هشت سپتامبر طالبان اعلان نمودند که به "صورت مؤقتی" قانون نو را با قانون اساسی ۱۹۶۴ که در زمان اعلیحضرت ظاهر شاه نافذ بود متحد می سازند. متن قانون اساسی زمان شاهی، از اشتراک خانم ها در زندگی سیاسی حمایت می نمود. که یک جهت یابی بر عکس تصمیمی که توسط طالبان در مقابل زن ها گرفته شده است، می باشد و فعلاً از دنیای کار و تعلیم با استفاده از نام این که برای «امنیت شان» است، به دور نگهداشته شدند.

اگر طالبان بر عکس مرحله اول خود (۱۹۹۶ - ۲۰۰۱)، برقرار نمودن تماس را آموخته اند، لکن به نظر نمی رسد که سختگیری های شان را به نفع مصالحه و حد اعتدال ترک کرده باشند.

هنوز سرشار از فتح و پیروزی، نسبت به خود شان زیادتیر به خدا معتقد شدند. اما وقت برای شان کمبودی خواهد کرد اگر کوشش نکنند که هر چه زودتر چرخ دولت را به کار بیندازند. ترس از این می رود که رژیم طالبان در مقابل غضب مردم از لحن سخت تر کار بگیرند، و احتمال خطر دوباره پیدا شدن خشونت ها می رود.